

જાય છે તેમ તેમ તેની પ્રગતિ વધારે વેગવાન અને સાચી બનતી જાય છે. પરંતુ આટલી વસ્તુ થાય તો પણ સમર્પણ અને આત્મ-અર્પણ નીચેથી ઉપર સુધી વિશુદ્ધ અને સંપૂર્ણ બની ન રહે ત્યાં સુધી સાધકે અંગત રીતે પ્રયત્ન કરવાની જરૂર પૂરેપૂરી મટી જતી નથી.

ધ્યાન રાખો કે જે સમર્પણ શરતો પૂરી પાડવાનો ઇનકાર કરે છે અને પોતાને સર્વ મહેનત અને સંઘર્ષમાંથી બચાવી, બધું જ કરી આપવા માટે ભગવાનને બોલાવે છે, એ સમર્પણ તામસિક છે, એક આત્મવંચના છે અને મુક્તિ તથા સિદ્ધિ પ્રતિ લઇ જતું નથી.

– શ્રી અરવિન્દ

‘મા ભગવતી’ – શ્રી અરવિન્દના પુસ્તકમાંથી.

અધ્યાય ૨ - પૃ ૭-૯

અનુ. સુન્દરમ્

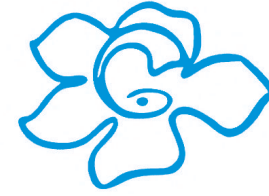

Scan this QR code to listen in
The Mother's voice.

From: Dakshina Karyalaya, Sri Aurobindo Ashram, Pondicherry-2. © 0413-2331470

રવાના: દક્ષિણ કાર્યાલય, શ્રી અરવિન્દ આશ્રમ, પોંડિચેરી-૨ ☎ ૦૪૧૩-૨૩૩૧૪૭૦ January 2023

<https://themothersprosperity.org>

Prosperity

શ્રી માતાજીની

સિદ્ધિ-રિદ્ધિ

2023

JANUARY

૧ જાન્યુઆરી, ૨૦૨૩

==Aspiration – Rejection – Surrender ==

==અભીપ્સા – પરિત્યાગ – સમર્પણ ==

In all that is done in the universe, the Divine through his Shakti is behind all action but he is veiled by his Yoga Raja and works through the ego of the jiva in the lower nature.

In yoga also it is the Divine who is the sadhaka and the sadhana; it is his Shakti with her light, power, knowledge, consciousness, Ananda acting upon the cakra and when it is opened to her, pouring into it with these divine forces that makes the sadhana possible. But so long as the lower nature is active the personal effort of the sadhaka remains necessary.

The personal effort required is (1) aspiration vigilant, constant, unceasing – the mind's will, the heart seeking, the essent of the vital being and nature, the will to open and make plastic the physical consciousness and nature;

(2) rejection of the movements of the lower nature, – rejection of the mind's ideas, opinions, preferences, habits, constructions, so that the true knowledge may find freedom in a calm mind, – rejection of the vital nature's desires, cravings, sensations, passions, selfishness, pride, arrogance, lust, greed, jealousy, envy, demands, hostility to the just, etc so that the true power and joy may flow from above into a calm, large, strong and unswerving vital being, – rejection of the physical nature's stupidity, dullness, dullness, obstinacy, pettiness, laziness, unwillingness to change, tenacity, so that the true stability of light, when made may establish itself in a body growing always more divine.

(3) surrender of oneself and all one's and her and every fibre of the unconscious and every movement to the Divine and the Shakti.

In proportion as the surrender and self-consecration progress the sadhaka becomes conscious of the Divine Shakti doing the sadhana, knowing his own mind and nature of herself, founding within the freedom and perfection of the Divine Nature. The more the conscious process reflects his own effort, the more rapid and true becomes his progress. But it cannot completely replace the necessity of personal effort until the surrender and consecration are pure and complete from top to bottom. Note that a tenacious surrender refusing to fulfil the conditions and calling on God to do everything and save one of the trouble and struggle is a self-deception and does not lead to freedom and perfection.

In all that is done in the universe, the Divine through his Shakti is behind all action but he is veiled by his Yoga Maya and works through the ego of the jiva in the lower nature.

In Yoga also it is the divine who is the sadhaka and the sadhana; it is his Shakti with her light, power, knowledge, consciousness, Ananda acting upon the adhara and, when it is opened to her, pouring into it with these divine forces that makes the Sadhana possible. But so long as the lower nature is active the personal effort of the sadhaka remains necessary.

The personal effort required is (1) an aspiration, vigilant, constant, unceasing – the mind's will, the heart's seeking, the assent of the vital being and nature, the will to open and make plastic the physical consciousness and nature;

(2) rejection of the movements of the lower nature – rejection of the mind's ideas, opinions, preferences, habits, constructions, so that the true knowledge may find free room in a silent mind, – rejection of the vital nature's desires, cravings, sensations, passions, selfishness, pride, arrogance, lust, greed, jealousy, envy, demands hostility to 'the Truth' etc., so that the true power and joy may pour from above into a calm, large, strong and consecrated vital being, – rejection of the physical nature's stupidity, doubt, disbelief, obscurity, obstinacy, pettiness, laziness, unwillingness to change, tamas, so that the true stability of Light, Power, Ananda may establish itself in a body growing always more divine:

(3) surrender of oneself and all one is and has and every plane of the consciousness and every moment to the Divine and the Shakti.

In proportion as the surrender and self-consecration progress the Sadhaka becomes conscious of the Divine Shakti doing the sadhana, pouring unto him more and more of herself, founding in him the freedom and perfection of the Divine Nature. The more this conscious process replaces his own effort, the more rapid and true becomes his progress. But it cannot completely replace the necessity of personal effort until the surrender and consecration are pure and complete from top to bottom. Note that a tamasic surrender refusing to fulfil the conditions and calling on God to do everything and save one all the trouble and struggle is a self-deception and does not lead to freedom and perfection.

– Sri Aurobindo

'The Mother' – from the book by Sri Aurobindo.

Chapter 2

વિશ્વમાં જે કંઈ કાર્ય થાય છે તે સર્વમાં, પ્રભુ થઈ રહેલા સૌ કાર્યોની પાછળ પોતાની શક્તિ દ્વારા આવી રહેલા છે પરંતુ તેઓ પોતાની યોગમાયા દ્વારા ઢંકાયેલા છે અને નિમ્ન પ્રકૃતિમાં રહેલા જીવના અહંકાર દ્વારા કાર્ય કરે છે.

યોગમાં પણ પ્રભુ પોતે જ સાધક અને સાધના તરીકે રહેલા છે, એ પ્રભુની જ શક્તિ પોતાના પ્રકાશ, સામર્થ્ય, જ્ઞાન, ચેતના, આનંદ વડે આધાર ઉપર કામ કરી રહેલી છે અને એ આધાર જ્યારે તેના તરફ ખુલ્લો થાય છે ત્યારે તે સાધનાને શક્ય બનાવી આપતાં આ બધાં દિવ્ય બળો સાથે એ આધારમાં રેલાઈ આવે છે. પરંતુ જ્યાં સુધી નિમ્ન પ્રકૃતિ સક્રિય હોય છે ત્યાં સુધી સાધકે અંગત પ્રયત્ન કરવાની જરૂર રહે છે.

આ જે અંગત પ્રયત્ન કરવાનો છે તે છે અભીપ્સા, પરિત્યાગ અને સમર્પણની ત્રિવિધ તપસ્યાનો બનેલો છે, –

અભીપ્સા જાગૃત, સતત, અવિરત–મનનો સંકલ્પ, હૃદયની ઝંખના, પ્રાણમય સ્વરૂપની સંમતિ, શારીરિક ચેતના અને પ્રકૃતિને ખુલ્લી કરવા તથા મુલાયમ કરવા માટેનો સંકલ્પ;

પરિત્યાગ નિમ્ન પ્રકૃતિની ક્રિયાઓનો–મનના વિચારો, અભિપ્રાયો, મનની પસંદગીઓ, ટેવો, રચનાઓનો ત્યાગ, કે જેથી કરીને એક નીરવ મનમાં સાચા જ્ઞાનને માટે એક મુક્ત અવકાશ બની રહે, – પ્રાણમય પ્રકૃતિની ઈચ્છાઓ, માંગણીઓ, ઝંખનાઓ, સંવેદનો, આવેશો, સ્વાર્થીપણું, ગર્વ, અભિમાન, લાલસા, લોભ, અદેખાઈ, દ્વેષ, સત્ય તરફ વિરોધ આ સર્વનો પરિત્યાગ, કે જેથી પછી એક સ્વસ્થ, વિશાળ, બળવાન અને સમર્પિત બનેલા પ્રાણમય સ્વરૂપમાં સાચી શક્તિ અને આનંદ ઊર્ધ્વમાંથી રેલાઈ આવે, – શારીરિક પ્રકૃતિની મૂર્ખતા, શંકા, અશ્રદ્ધા, તામસિકતા, જિદ્દીપણું, ક્ષુદ્રતા, પ્રમાદ, પરિવર્તન માટે અનિચ્છા, તમસ આ સર્વનો પરિત્યાગ કે જેથી કરીને એક હંમેશા વધુ દિવ્ય બનતા જતા શરીરમાં પ્રકાશ, શક્તિ, આનંદની સાચી સ્થિરતા પોતાને સ્થાપિત કરી શકે;

સમર્પણ પોતાનું અને પોતે જે કંઈ છે અને પોતા પાસે જે કંઈ છે તેનું અને ચેતનાની દરેક ભૂમિકાનું અને દરેક ક્રિયાનું પ્રભુને અને શક્તિને.

*

સમર્પણ અને આત્મ-અર્પણમાં જેમ જેમ જેટલી પ્રગતિ થતી જાય છે તેટલા પ્રમાણમાં સાધક સભાન બનતો જાય છે કે દિવ્ય શક્તિ સાધના કરી રહી છે, તેની અંદર પોતાની જાતને વધુ ને વધુ રેડી રહી છે, તેનામાં દિવ્ય પ્રકૃતિની સ્વતંત્રતા અને પૂર્ણતાનો પાયો નાખી રહી છે. સાધકના પોતાના પ્રયત્નને બદલે આ સભાન પ્રક્રિયા જેમ જેમ વધુ બનતી